

[Hagbart Berg.]

at det var et ganske utilstrækkeligt Arbejde — hvis man i det hele taget i denne Forbindelse kan tale om Arbejde —, der den Gang blev gjort for at regulere Statens Udgifter nedad.

Helt anderledes mærkbart er det Arbejde, der er udført under Ministeriet Madsen-Mygdal. Fra 1926—27 til 1929—30 er Statens Udgifter gaaet ned fra 362 Mill. til 313 Mill. Kr., altsaa med 49 Mill. Kr., og hertil maa vi yderligere, naar vi taler om det, der er besparet, lægge den Besparelse, der findes paa Lønningsbudgettet, paa 14 Mill. Kr.; vi naar saa til en samlet Nedgang i Statens Udgifter i disse Aar under Madsen-Mygdal — og det er naaet ved et Arbejde, der særlig er udført af Finansminister Neergaard — paa ca. 63 Mill. Kr.

Jeg sagde før, at Finansminister Bramsnæs kunde indskrænke sig til at administrere videre paa det Grundlag, der var skabt af Forgængeren. Naar vi nu ser paa Finanslovens § 5, Statens Indtægter, og ser, at vi i Aaret 1926—27 havde en Skatteindtægt af 384½ Mill. Kr., medens vi paa det kommende Finanslovsforslag kun kan budgettere 337½ Mill. Kr., altsaa en Nedgang paa 47 Mill. Kr., og vi desuagtet kun har et forholdsvis lille Overskud, vil enhver forstaa, at hvis ikke det Reguleringsarbejde, den Revision, var foretaget, havde der kun været to Muligheder, enten den, at vi i en erhvervsmæssigt set meget vanskelig Tid var blevet nødt til at gaa til meget store Skattepaalæg, eller den, at vi havde faaet et betydeligt Underskud, et dundrende Underskud paa Statsregnskabet. Fra de 47 Mill. Kr. maa vi vel trække de 10 Mill. Kr., hvormed vi har nedsat Formue- og Selskabsskatten, men tilbage bliver en Nedgang paa 37 Mill. Kr., som vilde være kommet, enten vi havde haft en Regering af den ene eller den anden Partifarve. Med Hensyn til den finansielle Side af det Arbejde, der er udført af den højtærede Finansminister, mener jeg da at kunne slaa fast, at det har været ganske nødvendigt at gaa til denne Regulering, idet vi ellers i Dag havde haft et meget stort Underskud.

Dernæst gør jeg opmærksom paa, at vor økonomiske Politik ogsaa har haft den Betydning, at vi efterhaanden har nedsat vore Takster først med 6 Mill. Kr. for Postvæsenet og dernæst med 15 Mill. Kr. for Statsbanerne, og senere er der kommet yderligere en Nedsættelse, saaledes at vi i de Aar i alt har nedsat Taksterne med 27

Mill. Kr. Endvidere tror jeg, enhver vil forstaa, at det er af meget stor Betydning, at vi nu kan lægge op mod 30 Mill. Kr., 29,2 Mill. Kr., i Bilafgifter ud til Kommunerne; enhver vil forstaa, at der her bliver Tale om en meget følelig Aflastning af den kommunale Beskatning. Jeg skulde mene, at det Finansstyre, der er ført i de Aar, det Resultat, der er naaet, er af den Karakter, at der er Grund til at yde den højtærede Finansminister al mulig Anerkendelse derfor. Jeg tror ogsaa, det er et Resultat, som vil blive staaende; selv om Arbejdet paa forskellige Omraader er blevet modarbejdet fra anden Side, erkender man sikkert nu, at det har været nødvendigt, og der vil ikke blive gjort noget alvorligt Forsøg paa at omgøre det.

Med Hensyn til den anden Sag, jeg omtalte, den politiske Situation, er det klart, at vi ganske særlig har fæstnet os ved Landstingsvalget. Efter det, som Socialdemokraterne proklamerede forud for Valget, havde man ventet en socialdemokratisk Sejr af et saadant Omfang, at det vilde have været uholdbart for Ministeriet Madsen-Mygdal at fortsætte. I Forbindelse med de politiske Drøftelser, vi havde forud for Landstingsvalget, er det imidlertid interessant at lægge Mærke til den Tilpasningspolitik, som Socialdemokraterne formaar at indrette sig paa, thi man gik faktisk fra Socialdemokratiets Side over fra det, der altid har været god demokratisk Politik, over fra Folketingsparlamentarisme til Landstingsparlamentarisme, man proklamerede ganske aabenlyst fra den Side, at hvis Regeringspartiet og det Parti, der støttede det, kom i Mindretal, maatte Ministeriet straks gaa. Jeg vil sige, at for Venstres Vedkommende kovender vi naturligvis ikke, vi faar ikke en anden Opfattelse med Hensyn til de parlamentariske Forhold, fordi det nu passer Socialdemokratiet at gaa over til en anden Opfattelse. Vi har fremdeles den samme Opfattelse, forfatningsmæssigt set, af Forholdet mellem Folketing og Landsting. Vi er klare over, at Folketinget, som det altid har været Tilfældet, har den overvejende Indflydelse og skal have den overvejende Indflydelse paa vore finansielle Forhold, hvilket jo ogsaa fremgaar af selve Finanslovbehandlingen. Vi er ogsaa paa det rene med, at i det lange Løb kan og skal Landstinget heller ikke modsætte sig den Lovgivning, der kommer fra Folketinget. Udfaldet af de forskellige Folketingsvalg maa i Længden blive det afgørende for, i hvilken Retning Udviklingen af det poli-